

### uteliggaren

Varje dag sitter han där. Det är så svårt att se på honom och sedan bara gå förbi. Jag får sådant dåligt samvete. Varför vet jag inte, det är ju ändå inte mitt fel att han sitter där. Jag känner mig i alla fall skyldig. Vet inte om det syns i mina ögon när jag går förbi. Att jag tycker synd om honom. Kanske är det inte det han vill när han sitter där på sin kartongbit. Jag önskar att jag kunde hjälpa honom. Göra någonting, om inte han vill ha min hjälp så behöver jag göra någonting för att lindra mitt eget dåliga samvete, om det går. Varje gång jag går förbi tänker jag att nu ska jag prata med honom, ge honom en slant. Eller någonting att äta. Men precis som alla andra gångerna går jag bara förbi. Glömmer bort det. Kanske inte glömmer bort det. Struntar i det. Nej inte det heller. Jag vet inte varför. Undra vad han tänker när han ser alla människorna som bara går förbi. Inte säger någonting, som inte ler åt honom. Undrar han vilken värld han lever i? Ifrågasätter han någon gång sin egen situation?

- Vad tänker du på, Elin?
- Uteliggaren...
- Va? Vem?
- Han som satt nere vid torget idag.
- Säg inte att du gav honom pengar. De ska inge ha.
- Hur kan du säga så?
- Vem som helst vet väl att de bara sitter och tigger pengar till sprit.
- Nu är du orättvis. Bara för att du har ett topp jobb på advokatbyrån.
- Jag har arbetat hårt för att få den här befordran, det vet du.
- Men du behöver inte vara taskig. Han kanske inte har samma förutsättningar som du. Eller hur?

Jag reser mig och går med bestämda steg ut ur rummet. Undrar vem som sitter där inne. Det kan inte vara den man jag gifte mig med. Han skulle aldrig säga någonting sådant. Jag har alltid trott att han var en som försvarade svaga och utsatta människor. Nu när han har fått befordran har han förändrats. Det enda som betyder någonting nu är hur mycket pengar han tjänar. Den senaste tiden har jag verkligen tröttnat på hans ego. Det finns inte plats nog för oss båda, skilsmässan börjar bli ett faktum. Kommentaren om uteliggaren fick bägaren att rinna över, man säger inte så. Det spelar ingen roll vad personen har gjort eller hur den ser ut. Jag vet bara inte hur jag ska lägga fram det. När jag ska säga det. Snart måste jag. Det här går inte längre.

Den kvällen går jag och lägger mig hungrig. Jag har ingen lust att sitta vid middagsbordet med honom. Den man som har blivit så främmande. Det är inte han som jag minns. När han kommer upp låssas jag sova. Snart somnar även han. Allting som rör honom irriterar mig, det spelar ingen roll om det är andetagen som nu eller smutsdisken på bänken. Flera gånger har jag påpekat att det är mycket svårare att diska disken om den har stått skitig i flera timmar. Natten försvinner och solen vaknar till liv utanför fönstret. Väckarklockan ringer och han försvinner snabbt upp och ut genom dörren. Jag väntar med att gå upp till jag hör bilen rulla ut från uppfarten.

Huset är tyst, nästan tomt. Spegeln avslöjar min dåliga sömn under natten. Idag är dagen. Jag ska berätta att jag vill skiljas, att jag inte orkar längre. Eller ska jag bara försvinna, lämna en lappa på bordet. Smita från förklaringen. Det vore det enklaste, men inte speciellt smart. I köket ligger redan en lapp på bordet. "Blir sen idag." Inget puss eller god morgon älskling som han brukar. Bara blir sen. Frukosten smakar inte som den brukar. Smörgåsen känns torr, osten svettig och mjölken sur. Men det kan inte fortsätta så här.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Frida Fredriksson med Poeter.se id #3036 innehar upphovsrätten